

nyitó oldal
impresszum
beküldési feltételek
kapcsolat
vendégkönyv

TARTALOM

1. oldal

próza, versek

Baranyi Ferenc:
A munkanélküli balladája
Csepeli Szabó Béla:
"A költő hasztalan vonít?"
Fövényi Sándor: Jó lett volna
G. Ferenczy Hanna: Holt öböl
Juhász Gyula: Májusi óda
Kamarás Klára:
„Köszöntsük nótaszóval...”
Király Gábor: Útravaló
Lehoczky Károly: Pünkösdi körmenet
M. Laurens: Holnap...
Ódor György: Pára
Sárközi László:
...gazdag most ez az ország...
Zelk Zoltán: Májusi ébredés

2. oldal

próza, versek

Albert Lőrincz Márton: Ahhoz képest
Bányai Tamás: Hülsen húség
Bodó Csiba Gizella: Valakit ...
Bokros Márta: Hinta
Dobrosi Andrea: Fecskék
Fetykó Judit: Bertti meg azok a dolgok...
József Attila: Kertész leszek
Kolev András: Reménykedem...
Kő-Szabó Imre: A hét csoda
Köves József: Vírus, láz
Lelkes Miklós: Miért megy el...
Nagy Antal Róbert: A szögesdrót mögött
Nógrádi Gábor: Margaret a kanca
Nyakó Attila: Gumipókeposz
Péter Erika: Kapaszkodó
Pethes Mária: A bolyngás művészete
Pethő N. Gábor: Ötvenöt forint
Ricza István: Hajdani döntés
Rózsa András: jöttödre várva
Soós József: Damaszkusz
T. Ágoston László: Fürges cselle
Tiszai P. Imre: Játssz hát tovább
Weöres Sándor: Fagyos szentek

3. oldal

mikroszkóp

Bittner János

Barátaim
vers

4. oldal

klasszikusaink

Juhász Gyula

versek

Juhász Gyula
Májusi óda

Ó, emberek, az élet oly rövid,
Az utak végén az örök rög int.

Jó volna egyszer, végre, tudni már,
Hogy szomorú fejünkre itt mi vár?

Isten nevében az ember felett
Száz zsarnok ítelt és kevélykedett.

Jó volna egyszer kipróbálni még
Az Ember jussát, az Ember hitét!

Harangok, ágyúk, szuronyok helyett
Zengjen, ragyogjon már a szeretet!

Határok helyett a határtalan
Jóság, amelynek igazsága van!

Kaszárnyát, börtönt lerombolva mind,
Szárnyaljanak egekbe álmaink!

Versnek, zenének szárnyán szálljanak
Az Isten szabad sátora alatt.

Vörös májusra vígan zöldelő
Szabad májust hadd hozzon a jövő!

Legyen majális minden napodon,
Ó, Ember, hittel én ezt dalolom.

Hittel, reménnyel május ünnepén,
Ó, Ember, Testvér, be szeretlek én!

Zelk Zoltán
Májusi ébredés

Alig pislog már lámpánk kormos szeme
s fődetlen asztalra bukik homlokom,
homlokom, amelynek ráncaiban
a szomorúság éhes madarai élnek.

KÖNYVAJÁNLÓ

A
MERCATOR STÚDIÓ
kiadásában megjelent
e-könyvek innen is nyithatók

Bányai Tamás: Csikánó
Bittner János: Rohanj!
Fetykó Judit: A kapun túl
Fetykó Judit: Ablakvitész
Fetykó Judit: Eprekert
G. Ferenczy Hanna:
A kereszt árnyékában
G. Ferenczy Hanna:
Túl a netovábbon
Kamarás Klára: Álmodok útján
Kamarás Klára: Letenyei fák
Kaskötő István: Számadás
Sárközi László: Csikágó
Sárközi László: Hellén szerenádné
Pápay Aranka: Örvények felett

A MEK-ről letölthető művek

Bodó Csiba Gizella: Válogatott versek
Bodó Csiba Gizella: Hoztam olajágot.
Fetykó Judit: Az úton
Fetykó Judit: Hársfanyereg
Fetykó Judit: Rezenciók
Fetykó Judit: Szabad áramlások
Kamarás Klára: Anica
Kamarás Klára: Arcok a múltból
Kamarás Klára: Álmodok asszonya
Kamarás Klára: Derült égből...
Kamarás Klára: Mária lányai
Kamarás Klára: Miből lesz a cserebogár
Kamarás Klára: Napraforgók
Kamarás Klára: Orchideák
Kamarás Klára: Pepita füzetek
Kaskötő István:
A Petrullo házaspár
különös esete
Kaskötő István: Az öreg Joe
Kaskötő István: Életrajz
Lehoczki Károly: Az ismeretlen kert
Az ismeretlen kert, hangos változat.
Lehoczki Károly: Elgurult gyöngyök
Lehoczki Károly:
Hipermarket. (hangoskönyv)
Lehoczki Károly: Tenz
Lelkes Miklós:
Én már a nyárba vágyom át...
Nógrádi Gábor: Itt éltünk és haltunk
Péter Erika: Túlhordott ölelés
Végh Sándor: A csend hangjai

Munkatársaink Honlapjai

Arany-Tóth Katalin
Bányai Tamás
Csepeli Szabó Béla
Kajuk Gyula

...majd a PuPu,
ha valaki, hát
ő majd tudja!

Még ébren vagyok és hallom,
hogy csipegetik maradék morzsám,
búgó hangjuk, mint az anyák zokogása:
kiktől elmarta gyermekük a falánk nyomorúság.

Ők az én tanúim, ők tudják szenvedésem
s éjfélkor sírva így telepednek hozzám –
de mért röppenek most hirtelen magasba,
miért oly vidámak, mitől fényes hangjuk?

Ó, tudom már, hallom: a messzi tereken
májusi ének kél a keserű szájakban
s hullámszik, mint szellő, de viharra válhat,
mely morzsákká tépdesi börtönünk falait!

Népszava, 1929. május 1.

Kamarás Klára
Kaskó István
Ketykó István
Lászlóffy Csaba
Lehoczki Károly
Köves József
Nógrádi Gábor
Pápay Aranka
Péter Erika
T. Agoston László

Ajánlott Honlapok

Alkotóház
Canadahun
Ezredvég
Hetedhétár
Irodalmi Epreskert
Kodály László
Magyar Elektronikus Könyvtár

MOZART

Clarinet concerto

Német Kamara Szimfonikus Zenekar.
Martin Frost clarinet

próza, versek

Szerkesztő, próza: Kaskó István
Szerkesztő, versek: Kamarás Klára

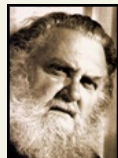
Baranyi Ferenc A munkanélküli balladája

Nincsen jövő, csupán jelen,
amely a múltat elvitatja,
ődöngsz a piactereken
alkalmi zsákolást kutatva,
nem fekszi meg a krumpli, hagyma
a gyomrod - vállad nyomja csak,
melynek sajtása már sugallja:
minek a lét, ha nincs tudat?

Végül üres levesre sem
telik, csak egy lyukas kalapra,
mellyel az utcaszegleten
csücsülsz, arcodat eltakarva,
mert még a szegény visszatartja
lefoszló méltóságodat -
legalább ennyit adj magadra.
Minek a lét, ha nincs tudat?

Nem így képzelted, azt hiszem,
az égre nézel megcsalatva,
de ott se gondol senkisémmel
se rád, sem elvetélt fiadra,
ha ölsz - az Isten lelke rajta!
De jobb, ha felkötöd magad
egy néked rendelt lámpavasra -
minek a lét, ha nincs tudat?

Barátom, rangod rongyod adja,
amely pucér segget mutat,
és már a kérdést sem takarja:
minek a lét, ha nincs tudat?

Csepeli Szabó Béla "A KÖLTŐ HASZTALAN VONÍT?"

1924-2013

Keserű sorok József Attilára emlékezve

A város peremén, ahol élek,
az emberek ma is szegények,
a régi kín ma is hasít,
s "a költő hasztalan vonít..."

Vak estéken ha elbolyongom,
kuvaszként követ kusza gondom,
s az időverte, ragyás házak
ereszéről hull rám a bánat.
Emberség, jólét, meleg kéne,
apró örömök tüze, fénye,
malter az ereszek aljára,
s jó étel, ital vacsorára.
Kevesebb plakát, több csendélet,
jó ing, ruha, lánynak, legénynek,
gyűlések helyett sok szabad óra,
idő mozira, könyvre, csókra...

Egymást gyötörve, keseregve,
tévúton járunk: Hová? Merre?
A zsebünk tele ígérettel,
s a talpunk sajgó sebekkel.

Ez lenne hát az Új Rend útja?
Emberfejekből van a burka?
Feldobbannék, de jaj, szívemre
göröngyként hull az alkony csendje.
Eltévedtünk! - állok a tájban,
de miért int le a párt, az állam,
ha elborzongva, bármily halkan,
jelzem, hogy valami baj van?

Kamarás Klára
„Köszöntsük nótaszóval...”

Zászlóinkat már régen nem repítik,
nem fújják szép „fényes szelek”...
Hová lettek a mindent vállaló
„munkára, harcra kész” kemény kezek?

Kié a föld „virága és kalásza”,
bezárt a gyár, bezárt a bányá,
hegy völgyek között „fekete vonat”
nem zakatol, tévútra tévedt,
s valahol végleg elakadt.

Nem volt az jó, és kár is visszasírni,
mi nyomorszintnél alig több. De több!
A közmunkából sem lehet megélni,
szolgák vagyunk s a lelkünk is törött...

Mi megforgattuk végül kis világunk,
de merre fordult? Jobbra, balra?
Hogy így forogjon ki akarta,
Dunántúl... Alföld... magyarok?
Most lettünk igazán rabok...

Lehoczky Károly
Pünkösdi körmenet

Megérik már a gyűlölet
fehér akác ruhában,
pünkösdi rózsás szívem
patyolat-gyászos körmenet.

Dallal átkoz most aki várt,
ölelt, hogy megtagadjon.
Bimbós tavaszi szívem
tékozlásán kifakadjon.

Ezüst tincset hullajtva
vállamra könnyét ejtse,
dicsérje szagos ünnepem,
gyümölcsöm, hites énekem,

kendőjét lobogtassa,
édes fiának szólítsa,
cicomás szökésemben
gyalázat ne szomorítsa.

Kántálok fodrozó szájjal,
virágos, szent fohással,
fehér akác ruhában,
május szorongó havában.

Király Gábor

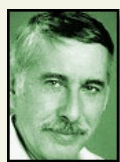
Ó, hú rokon, zord idő járja,
deresedik eszménk világa,
nyelvem görcsét más fröccs se oldja,
rongyos a hitem: lesz-e feltja?

A város peremén, ahol élek,
az emberek ma is szegények,
a régi kín ma is hasít,
s "a költő hasztalan vonít!..."

Csepel, 1954. augusztus 10.

U. i.
(A város peremén, ahol élek,
az emberek ma is szegények,
a régi kín ma is hasít,
s "a költő hasztalan vonít!...)

Csepel, 1998. január 10.

Ódor György
Pára

Elpárolog, s az utakon
már nem is látszódik semmi,
így kell ma az úri vagyont
láthatatlanul eltenni.
Zavartan állunk, mint a kőd,
hazánkban rendületlenül,
vérünket az út szívja föl
és egyre halványabb szemünk,
most, vagy soha, kimondhatod,
de elfelejtet hirtelen,
s a közéletet választod:
hagyod, hogy tovább így legyen.
Esik és egyre nedvesebb
az utca s néhány pár dolog,
sapkát húzol le szemedem,
a lé meg el-elpárolog.

Fővényi Sándor
Jó lett volna

jó lett volna olyan helyre születni,
hol bölcsővel várnak nem haraggal,
a kenyér kövér hasú, nem falatnyi,
és a szép szó hintalovon nyargal.
jó lett volna olyan helyre születni,
hol apu józan, anyu ingeket vasal,
nincsen borszag, és a forró platnin
a nagy almahéjakat aszal.
jó lett volna olyan helyre születni,
hol mindig nyár van a belsőudvaron,
igaz a napfény csupán téglalapnyi,
de szorgos hangyaként fut a tűzfalon.
jó lett volna olyan helyre születni,
hol nagyapó felállít egy székre,

Útravaló

Tenni-venni és szöszmötölni,
magadban laza rendet tartani,
lelkedet cseppet se gyötörni,
és a köznek csak kicsit ártani

öröm legyen és magvas érzés
a tartalmatlan telő banda-lét,
jó szándékú hamis megértés,
cihába rejtett szalma-tartalék.

Felvetett fejfel járj az úton,
mely akkurát módon körbe vezet,
ujjongjál minden kvázi-újon,
mit tenéked látni megengedetett.

Higgyed hogy jó a szépség kora,
és az út a jövőbe kanyarog,
unokáinak kenyerere, bora
miatt csak a proletár nyavalyog.

Hát adjon az isten ködképeket,
melyekben álmodat megtaláld,
eredményekben gazdag életet
kívánok, s hosszú, önfeledt halált.

M. Laurens
HOLNAP...

Holnap is születnek majd, s meghalnak:
az emberek temetnek, vagy mulatnak.
Holnap is lesz talán majd, ki apává válik,
és olyan, ki társra mindhiába vágyik.

Holnap is üres lesz sokaknak a tányér,
s lesz, akire némi tisztesség ráfér.
Holnap is hazug marad minden csirkefogó,
kinek szájából üres ígéret a kenyérnek való.

Holnap is szégyen lesz szegénynek lenni,
kérges kézzel földet túrni, deszkát szegelni.
Holnapra sem lesz még kétkezi becsület:
kapanyél szegényé, s gazdagé a szüret.

Holnap is ölnek az emberek és halnak,
és haragot vetve gyűlöletet aratnak...
Vajon holnap lesz-e, ki gyermeket áhít,
vagy anyai méhből, világra jönni vágyik?

A holnapot el kéne feledni már Ma,
ez lehetne az Ember valós boldogsága.
Feledni a tegnapi haragot és gondot,
s nem a holnaptól remélni jobb sorsot.

mert esténként nekem kell festeni,
a sok apró csillagot az égre.
jó lett volna olyan helyre születni,
hol nem kell játszani az ostobát,
s ha a szeretteimnek el kell menni,
boldogan bennem éljenek tovább.

Sárközi László
...gazdag most ez az ország...

...gazdag most ez az ország; cifrább lett a szegénység,
gömbölyded fenekünkön méregdrága a nadrág
s lelkünkben gyökeret vert, germánmód a kevélység.

Kurvák lesznek a srácok, durvák lettek a lányok;
pénzben mérik az embert, szépség már csak a nagyság,
irtózzák, aki csóró, becsmérlik; "csupa szarság",
orcátlan leleménység formálják e világot.

Bűnös mind, aki itt él! eltompult a gyalázat:
hullák háta a lépcső s fejlődjön – csak a gazdag?
munkások – nagy a gondjuk; gyomrukban van a maszlag,
madzag kell derekukra: húz, fog s tartja a hátat!

Ochlokrácia lettünk, tán új szó fületeknek
s tompán döng fejetekben? megkéstünk; sok a vadkan
s így mást még mit üzenjek? Nyaljátok ki a seggem...

1926-2007

G. Ferenczy Hanna
Holt öböl

Csak el messzire, messze innen
e szívszorító, kiégett parttól
ahol a kagylók gyöngye is hamis
és vermetek rejt a földtakaró -
csak el messzire, messze innen
ide nem fut be már több hajó.

Csak el messzire, messze innen
amíg szélcsend van, s nem zúg a vihar
ahol azonos lehetsz magaddal
egy szigeten, túl a föld peremén.
S ha nem jön érted semmilyen bárka -
tanulj meg járnai a víz tetején.

Csak el messzire, messze innen
oda, ahol mindig zöld a liget -
nincs félelem, mert biztos a holnap
és bátran az égig nyúlnak a fák -
oda, ahol nincsenek rácsok, de
szabadon nyílnak az orchideák.

Albert Lőrincz Márton
Ahhoz képest

Ahhoz képest nincs is olyan nagy baj,
mint amilyen nagy a felfordulás,
hiszen a madarak énekelnek,
a csillagok ragyognak az égen,
fölkel a Nap és lenyugszik, mint régen.

Ahhoz képest nincs is olyan nagy baj,
csak a perceire hág a mi időnk,
lelépi sarkát a sietségben,
a virágokat nem simogatja meg tekintetünk,
nem üdv rivalgunk a méhecskéknek,
dühöngünk a szúnyog-zsinnyogáson,
(poshadni hagytuk a vizet),
utáljuk a legyek pimasz röpködését,
s otthagyjuk a kagylóban
az elmosatlan edényeket este.

Mihez képest is nincs olyan nagy baj,
mint amilyen nagy a felbolondulás?
Szülőföldeden lassan elvész a nyelved,
s ami még marad, lekopnak róla az ékezetek,
a semmiközömnincshozzá arctalansága
árad szét a demokráciában, pedig hittünk benne.
Fejed fölé rakétapajzsot telepítenek,
háborúkat exportálnak élni akaró statisztáknak,
a pénzpiaci hiénák kiveszik a lüktetést a szívedből,
és mint a szmog, fojtogat a hit, mi elhagyott.

Mi lesz, mi marad?

Magányt keresel, hogy ne piszkáljon
az ósdi s céltalan öntudat,
eláraszt a virtuális félelem az átfeslett
istenmás-arc láttán, ha lopva az ég tükrébe lesel.
Miért megbélyegezve? mint a kivágásra
előjegyzett fenyő,
amely nem tudja, hogy az állomások
szutykos zugaiban üres vagonok várakoznak
berakodásra.

Kő-Szabó Imre
A hét csoda

Csabai Csaba éppen hazafelé ballagott a melóból. Hat éve,
hogy megvált a Végvári Erőművek izmos csapatától, ugyanis a

Kolev András
Reménykedem...

Felébredek, s kopott ruhám magamra öltöm,
gyűrött arcomra néz, s egy árnyék integet.
Nyújtózkodom, s a rozsdás csontok szabta börtön
egy pont után gúnyos mosollyal int nemet.

Előttem még a hegy megannyi szürke folttal,
hátam mögött az út: sok lejtő és kanyar.
Hunyorgok s képzelem, mit rejt a másik oldal,
melyet előlem épp a két szemem takar.

Elgondolom, mennyit csak voltam és nem éltem,
s reménykedem, maradnom még soká lehet,
s majd csak, ha végül már az ég szavát is értem,
ereszti lelkem el kialvó szívemet.

Lelkes Miklós
Miért megy el...

Miért megy el a felhő? Azt hiszed, hogy
tudod, de nem, mivel nemcsak a lét
hajtja tovább fényesen vagy sötéten, -
de meg nem magyarázott messzeség,

s bámulnak lent fehér homlokú házak
elhitt látszattal - mint az emberek.
Felhőm tűnőben, tükrén éles égbolt -
és túl késő már, hogy szeressetek!

Ti nem kívántok felhangzó miértet,
nektek csillagok hulló csendje kell,
elüldögélő bamba belenyugvás
hízoló est pástortüzeivel.

Elfogyó holdon áthalad a felhő,
fogyó nép, élőt eljátszó halott!
Ki néz értően Keletre, Nyugatra?
Lég viszi üres szellemarcotok.

Felhőm tűnődik fényben, esti árnyban,
és gondolkodik - ma még értetek.
Hazátok ez az ázsiai puszta?
Ó, nem is kell már, hogy szeressetek!

Hazátok ez az ázsiai puszta,
lökötökkel virtuskodó való?
Rovást sem írnak már, kiknek rovásán

rendszerült követő években fel kellett ismernie, hogy a Művek életében a csúcson túl, csak a lejtő következik. Ez egy szentüzelésű erőmű volt, átálltak a gázra, jó páran feleslegessé váltak. Ő a feleslegessé válást, jó érzékkel megelőzte, meglepetésre, kilépett. Most éppen eszébe jutott a Művekben töltött évek sora, amikor a sarkon összefutott Nagy Józsiával. El sem akarta hinni, hogy ilyen véletlen létezik.

- Szevasz Csaba! Meg sem ismeresz? – ripakodott rá a volt TMK szerelő kolléga.
Tovább a teljes szöveghez>>>

Szegő Judit
Kiszáradt kút

Mint mély kútba, magamba néztem.
Kerestem feltörő patakokat.
De csak itt-ott volt víz a mélyben,
s a visszhang gúnyosan kacagott.
"Halihó, itt vagyok!"

Felnyúlt értem a párás sötét.
Múlt éveim rossz kísértete.
Hullámszik az arcomon zöld-kék
tükre, mint jövőm ígérete.
"Vajon megéred-e?"

Hajam májusi szél kócolja,
míg testem kútkávéra hajol.
Létem fogy éveket sorolva.
Párolgó emlékképet dalol.
"Teveled, valahol!"

Mély ez a kút, és olyan meddő.
Alján víz, már csak kevés csorog.
Gyenge az ember és esendő,
születik, hal, s múlnak a korok.
"Az élet oly konok!"

Rózsa András
jöttödre várva

lopózik lassan az alkony
álmosan ásít a balkon
korlátja vasára madár
szívemre hiányod fájdalma száll

szorongva várlak már haza
hol járhat az élted csillaga
figyelm koppan-e lépted
fussak-e ajtókat tární érted

de nem jössz minden hiába
eléget léted hiánya
s üvöltöm éji szeleknek
te vagy a társam nagyon szeretlek

(Dunakeszi, 2016. április 1.)

annyi becstelenség található!

Hová is lett a Szépség tájatokról?
Elfogyó ésszel tovább fogy a nép,
s mit ér turul bódító álomröpte,
ha nincs megértett, szabad messzeség?!

2016.

Pethő N. Gábor
Ötvenöt forint

Ötvenöt forint hiányzott,
Már nem is emlékszem, mire.
A szégyen alig hallhatóan
Szisszent fel a kasszánál,
Mikor sztornózás közben
A pénztárosnő lesajnálva végigmért.

Medveczky Jenő: Majális.

Fetykó Judit
Berti meg azok a dolgok...

26

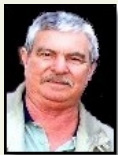
Ötvenhat februárjában havas, téli napon született meg Lívia. Erzsike még délelőtt felment a hegyoldalban lévő szülészetre, a Ligába, ahogy itt nevezték, mert úgy érezte, hogy közel a szülés ideje. Míg várt, hallgatta a többi asszonyt, akik azt latolgatták, hogy jó lenne, ha a gyerek lány lenne, de ha fiú, akkor is később születne, csak épp ne Mátyás-napra, mert a politikai vezető után szinte elvárásnak tetszett, hogy a fiúgyermek ezt a nevet kapja. Ebben az évben ez a nap épp eltolódott, mert a helyét a szökőnap foglalta el. Az orvos azt mondta, hogy nem lesz itt még napokig gyerek.

Tovább a teljes szöveghez>>>

Pethes Mária
A BOLYONGÁS MŰVÉSZE

szívdobbanásod a csend morzejeleihez
hangolod, pillantásod kedves tárgyakat
simogat. alig ismeri fel arcod a jégpálya

Ricza István
Hajdani döntés

A régi fotón, ahogy állsz komolyan,
hosszú hajaddal a kisbaba mellett,
ruhád szövetén átsejlik a melled,
mint két kerek alma az ágon olyan.

Jelzi a kép, ami téged így felvett,
pont amikor megszületett a fiam.
Maradjak otthon, vagy irány a folyam?
Akkor bizony nekem dönteni kellett:

Naponta látom-e mindig a párom,
vagy elég, ha róla csak álmodozom
mindaddig, amíg az utamat járom,

s a bánatot neki ezzel okozom?
Rég döntöttem, de ma jobb, ha kivárom,
hogymegjön a nyugdíj, s csak szánakozom

Bokros Márta
Hinta

Egyik lábát felhúzza,
másikat leengedve
olyan, mint egy virág
a lányom a hintán.

Lenyújtott lába: a szára,
felhúzott lába, forgó,
szépívű háta: a kelyhe,
szálló fürtjei, boldog
nevetése: a nyár.

T. Ágoston László
Fürge cselle

A férfi a tévét bámulta, az asszony meg a számítógép
képernyőjét. Csak amúgy, megszokás-ból, mert a tévéhíradó
minden csatornán ugyanarról szólt, az interneten kínált üdülési
lehetőségek meg egyaránt elérhetetlenek voltak a kispénzű
nyugdíjasok számára.

— Már megint fél százalékkal csökkent a munkanélküliek
száma — motyogta maga elé az öreg. — Ettől biztosan a plafonig
ugrik majd örömeben a Pista gyerek, aki Angliában mosogat a
tavalyi fi-losz diplomájával. Meg a gazdaság is bővül. Újra
osztják a trafikokat. Pezseg itt az élet, akár a habzó-bor
dugóhúzás után...

Tovább a teljes szöveghez>>>

simaságú tükör. rosszabb is lehetne,
vigasztalod magad. a plafon ázásfoltján
rád tátja száját egy szörnyű sárkány.
nem félsz. addig élsz, amíg a valóság
valamennyi alakzatát kielemez. tudod,
csak a semmi nem hagy nyomot. lakatlan
szívekre lelsz, beléjük költözöl, ahogy
remeterák az elhagyott csigaházba,
hogymegtenyri szereteted megrendítse
önnön ürességüket. a bolyongás művésze
vagy a kámforszagú ég alatt. gondolataid
búzaföldjén egy vers ciripel. ha elfáradsz,
meghúzod magad szép emlékek réseiben,
hallgatod a Tó hívogató zúgását. százzszo
is átgázolsz a túlpartra, ahonnan újra célnek
látszik az indulási oldal. a döntés percében
nincs visszaút. Isten fényhíddal jutalmaz.
száraz lábbal érkezel.

2016 április 06.

Tiszai P. Imre
Játssz hát tovább

Játssz hát, játssz hát tovább, és ne várd,
hogymegvilág átírja neked a szótárt,
lehet, zavar, ha néhány fogalom megkavar,
és egy érzés felkavar, a torkod néha kapar,
mert már kimondtad, lehet, nem is akartad,
de felavattad önmagad szobrát, zavarhat,
hogymegmárványba véstelek és nem kértelek
szépen, szavaim érdesek, eléd térdelek,
de hallgatok, már nem álmodok, most fázok,
nem lázadok, elmúltak azok az alkonyok,
mikor csodálatlak és minden percben vártalak,
börtönbe zártalak, s nem védtek várfalak,
csak pókhálót szőttem köréd, úgy, miként
nőt birtokolunk férfiként, egy nyáridényt
kértem, de félttem, képes vagy-e értem
vétlen létezésem bűnbe vinni, a fényben
állsz, csak árnyékok vagyok, még álmodok,
még várok, de mint egy átok, én is elmúlok,
azok az alkonyok, mikor elaludnak
a virágok, az éjbe zuhannak.

Péter Erika
Kapaszkodó

Szemembe csap a szél,
nyakamba szuszog,
hátba ver, taszigál,
fülemben huhog,

elszakadnak a kábelek,
s részeg fák ringatják
szédült fejüket
– álluk mellükig ér –

Bodó Csiba Gizella

Valakit ...

Valakit mindig elárulunk,
Vagy elrendelve, vagy akaratlanul.
Olykor úgy hívének jót teszünk vele,
Talán sosem tudható meg eredete;
- „Hamis tanítóktól óv Júdás Levele”

Valakit mindig elárulunk,
Bármelyik oldalon vagyunk,
A Júdás-pénz lesz váltatlan zálogunk?
E pénzzel sosem bankolhatunk;
- Fogságot kínál bukott angyalunk!

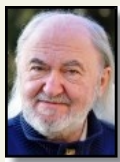
Valakit mindig elárulunk,
Gondolatban legalább egyszer
Biztosan Júdások vagyunk!
Elmenekülünk, vagy felkapaszkodunk,
- utólag hiába izzadunk!

Hogy tetteinket ki ítéli meg,
Ki nyúl egyszerre velünk a tábla,
Csak Ő látja! S megint Júdás
Levele emlékeztet;
- Milyen volt az Angyalok lázadása!

Úgy tűnik fent és lent minden hiába,
Nem! Nem erről szól a fáma;
Szabadulást jelent ha csak Rá hallgatunk,
Ha foglyai vagyunk irgalmas markába'!

Medveczky Jenő: Tánc.

Nógrádi Gábor
MARGARET, A KANCA

Ki tudta már azt rólam Nyárhalódon,
hogy Katz Árminnak megnyertem a versenyt,
én, az abszolút esélytelen?

Ó, Budapest! Hogy zúgott a lelátó!

Tizennégy éven át húztam a sört
félleg vakon,
mert a verseny után,
egy félbolond, ki kétezet vesztett,
megszúrta a bicskájával.
Katz Ármin persze rögtön perre ment,
s egy valag pénzt kapott.
Engem pedig, kinek köszönheti,
hogy Hidegkúton panziója volt,

a világ imbolyog

horgonykötél vagyok,
kanaszkodi belém!

Nagy Antal Róbert
A szögesdrót mögött

Nézése ráncokat rajzolt a homokon.
Kezeiben volt az időnek hatalma.
Általa halt meg minden.
De egy kiskabát,
mely súlyosabb volt a földnél,
könnyeket fakasztott jéghideg szeméből.
Akkor már ő volt halandó.
Meváltás volt a büntetés.
Azóta is milliókat gyászol a tonnányi kiskabát.

Köves József
Vírus, láz

Elment a hangom, és el se búcsúzott,
csak tovaszállt a hajnali felhők
nyergetlen nyergében, lassan elúszott
a kékben, mint álombeli sellők.

Kiáltottam volna, de nem hallja más.
Csupán hangtalan nyílik meg a szám.
Beszélőfüzetet, mint imában Jónás
költője, még nem használok talán.

Milyen keserű vízszintben a világ.
A lámpa fénye talpamra vetít,
körötte árnyékból szőtt világ.

A vírus letört és ágyba kényszerít.
Ráz a hideg. A torkom jégvirág,
s várom, talán az álom megsegít.

Soós József
DAMASZKUSZ

árny fut a falon

gyertyalángok a hangszóróban
jajkiáltás a műezzin imájában

a házak
felrobbant
vulkánok

hallgatom
elsüllyedt évezredek énekét
ahogy

s a templomban az első helyen ül,
bagóért eladott!

Tizennégy év,
tizennégyezer ostor-suhintás
csíkozta a bőrömet.
De egy se fájt,
ha eszembe jutott a Kerepesi út...

Hogy zúgott a lelátó!

**Dobrosi Andrea
Fecskék**

Nem kell más, amíg te vagy nekem egy se,
hozzád repülnek délre a fecskék,
tudják mi vár, ha mondom szeress még,
velem költöznek fel a fellegekbe.

Onnan köszöntenek és megigéznék,
minek tükör, hogy lássam a drótot,
arcod kitörölhetetlen hordod,
lelkembe örökre s jól belevésted.

Így vagyunk, ha érhet is minket villám,
jöhet vihar, bősziült szél szaporán,
ott lesz nekünk mindig a nyári eresz,

a csicsergések, a kezdeti trillák,
szárnyaink a fájdalmat kibírják,
ha már nem is hallod szavam: lélegezz.

**József Attila
Kertész Ieszek**

Kertész Ieszek, fát nevelek,
kelő nappal én is kelek,
nem törődök semmi mással,
csak a beojtott virággal.

Minden beojtott virágom
kedvesem lesz virágáron,
ha csalán lesz, azt se bánom,
igaz lesz majd a virágom.

Tejet iszok és pipázok,
jóhíremre jól vigyázok,
nem ér engem veszedelem,
magamat is elültetem.

Kell ez nagyon, igen nagyon,
napkeleten, napnyugaton-
ha már elpusztul a világ,
legyen a sírjára virág.

eláll majd fölhorokan a szél

hallgatom
fölegett utcák riadalmát
kerekek alatt csontok csikordulását

arctalanul
az idegen városban
az Apokalipszis lovai nyomán

két éjszaka közt
fekete napsütésben

**Bányai Tamás
Hűtlen hűség**

Kulcs fordult a zárban, kitérült a bejárati ajtó. Etus belépett a lakásba, Kosaras azonban megtorpant. Rossz előérzete támadt, akár egy lebukással fenyegetett betörőnek. Az is megfordult a fejében, hogy innen még van visszaút, de ezt a gondolatot rögtön el is hessegette. Előbb kellett volna nemet mondani.

Korábban próbálta meggyőzni Etust, inkább jöjjön többször, ha egy alkalommal nem tudja magához venni, amit akar. A nő azonban kötötte az ebet a karóhoz, mondván, minél hamarabb túl akar esni ezen, és ha ő segít neki, fél óra alatt végeznek. Két bőrrönd, két kézitáska, egymaga nem boldogulna vele.

Tovább a teljes szöveghez>>>>

**Nyakó Attila
Gumipókeposz**

Egy metróvezető látomásai

Nyúzottan hevert a kis-áruccik részleg polcán egy gumipók gúzsba kötve, félszeg kaucsukszemekkel a vevőket nézte, de őt soha senki nem vette még észre.

Nem feltűnősködött, takarásban is volt, néhány vietnami strandpapucs, s a kisbolt teljes műbörkárpit elfekvő készlete nyugodott a hátán immáron két hete.

Bezzeg a szomszédban nagy volt ám a nyüzsgés, garmadában állt a fröccsöntött ezüst és narancssárga frizbi, műanyag kis lapát, kibuggyant egy könnycsepp, röstellte is magát,

később már patakként követte a többi, zokogott szegény pók, évek búja jött ki. A játékoknak sorra új gazdái lettek, nem érezte magát még ily elveszetteknek.

Árcédulájáról lekopott a tinta, szívfacsaró látni, olybá tűnhet, mintha eladósorba se került volna talán, ekkor lépett be az üzletbe az a lány!

Weöres Sándor
Fagyos szentek

Baljós tavasz! Virágtalan
fa-vázakon száraz hideg.
Bozótokban bozontosan
ólálkodó kísértetek.

Mindent bevon a dermedés
zománca. Kel félénk zene
a máz alól, a csüggedés,
virágtalanság üteme.

Apró, szőke tündér, anyukája mellett
tipegett, és tudom, ehhez bizony kellett
valami sorsszerű akkor ott a boltban,
(így történt, esküszöm, tényleg nem én voltam!)

Jaj, de szép gumipók! Mi baja szegénynek?
Biztos azt szeretné, hogy őt is vegyék meg!
Mondta lelkendezve, cérnavékony hanggal,
elképzeltem, talán pont ilyen egy angyal...

S ekkorra elhárult már minden akadály
a boldog vég elől, mosolyra állt a száj,
kinyújtózkodtak a gumiizületek,
nem nyújtanám tovább, csumi, ég veletek!

Bittner János

BARÁTAIM

Szókratész

Ne sírjatok, amiért elítéltek...
A rossz törvényt is meg kell tartani.
Hiába volt minden szavam, ha félték
halálomtól! Nagyon rossz hallani...

A törvény által nyert hitelt a létem...
Ha kérdik, majd ezt fogom vallani:
A jót kerestem én, amíg csak éltem.
A jót akartam megtanítani.

Ágoston

A test és lélek együtt élnek bennem,
és ők vezérlik mindegyik napom.
Ifjúkoromban a gyönyört kerestem,
de Istené a jelen, s holnapom.

Mert én választottam a magam útját,
ha rossz vagyok, annak is célja van.
A jó örök. A bölcssek tudva tudják,
hogy Istent látva döntök Én magam.

Pascal

Nádszál az ember – természet paránya,
tűz égeti a folyópartokon,
de tudja, hogy a szél erősebb nála,
ezért tesz túl a legtöbb állaton.

Isten szólt: legyen valami a semmi...
És ember lett a sok szőrös majom.
De volt olyan, ki angyal akart lenni –
így újra állat lett egy szép napon.

Kirkegaard

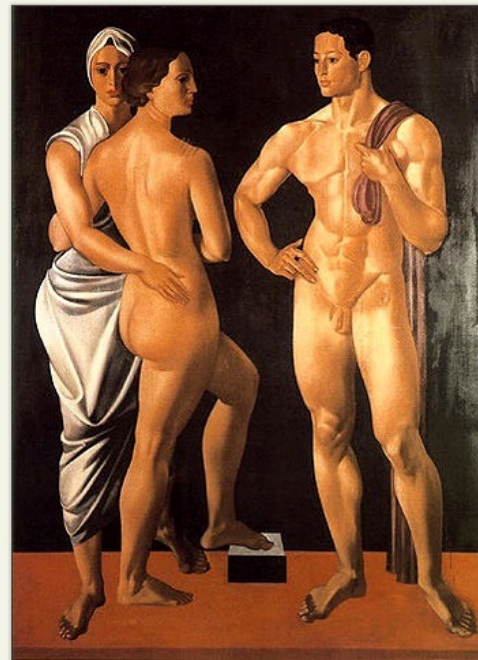
Időm kíván a végtelen világban,
ember vagyok, halandó és szabad,
kétségbeesve, árván, vak homályban
meg kell találnom a keresztutat.

Eltévedek, ha magam elveszítem,
de véd a hit, tudás és akarat.
Csupasz vagyok, és semmi másom sincsen.
Embernek lenni: ez a feladat.

Wittgenstein

Az oroszlán üvölt, de ha beszélne,
és értenék is mindegyik szavát,
nem tudnánk mit mond, így semmit sem érne:
az ő világa egy másik világ.

Mert százezernyi apró tény a létünk,
nincs benne semmi bonyolult talány.
Ha bambán állunk és semmit se értünk,
akkor jobb lesz, ha hallgatunk talán.

Medveczky Jenő: Háromfigurás kompozíció.

.....

Juhász Gyula

Sursum corda!

A hegyre tartok. Sápadt glóriában
Ködökkel küzdve, már kihúny a Nap,
Egyre gyorsabban suhannak az árnyak,
Az ösvény egyre magasabb.

S míg én előre tartok lankadatlan,
Csittulni kezd a távolok zaja,
Csak halk zszibongás zsong föl a magasba
És fönn az is - harmónia!

És idefönn az élet nem is élet,
Csak végtelen sejtésű nyugalom,
A csillagok némán álmodva égnek,
Sötéten szunnyad a falomb.

S belémerülve a fénybe, a ködbe,
Örök Pán muzsikáját figyelem,
Kihuny szívemben minden gyöngö, törpe,
És föllobog a Végtelen!

Himnusz az emberhez

Az emberhez száll himnuszom ma,
Hittel hadd harsogom dalom,
Nagy ismeretlenek helyében,
Dacos fejem meghajtva mélyen,
Szelíden és örök reményben
Ez ismerőst magasztalom.

Tudjátok-e, hogy mi az ember?
A por s a végtelen fia,
Istent teremtő földi szellem,

Költők

Lassan, búsan leszáll reánk a köd.
A vén világnak gyászterhes golyója
Útját a semmiben rokkantva rója:
Aludni vágyik már e lusta föld!

Mi már fáradt inakkal, lázas aggyal
Jöttünk ide, hol sorsunk árnya vár ránk,
Már letarolva a lombok s a pálmák
S lángkarddal int a szomorú arkangyal.

S e gyászodú lakói összebúnak,
Minden tüzét felfűtik ez odúnak
S melegszenek, a titkos égre nézve.

Néhány elszánt szív énekelni próbál
S ez aranyhangú, olvatag daloknál
Fölenged sorsunk nagy kőszívűsége.

Haza...

Már dalolnak az út mentén a nyárfák,
Már száll a szélben a futóhomok,
Már szürkülnek a méla tanyaházak,
A vonat füstje a földön borong.

Már integet magányos némasággal
Az a tájék, mely mindig visszavon,
Az a tájék, mely elérte mindég
Az én rokotalan, nagy bánatom'!

Magányos puszták fiának születtem,
Delelőn lomhán melázgatni, én,

Kemény pöröly vasvégzet ellen,
Ezer fönséges küzdelemben
Viaskodó harmónia!

Nézzétek: izzad tar mezőkön,
Sarcól a rögből életet,
Nap égeti és tüske marja,
Tépázza ég és föld viharja
S a jövőndő útján haladva
Csókolják fény és fellegek!

Nézzétek: napba törtetően
Mint épít büszke kupolát,
Egekbe lendül lelke, karja,
Kőhomloka, ércakarátja
Győzelmesen lendül magasba
És mélységekbe száll tovább!

Ember! Hittel hiszek tebenned,
Ember! Forrón szeretlek én.
Te nyomorúságos, hatalmas,
Te végzetes, te forradalmas,
Te halálban is diadalmas
Utód az Isten örökén!

A verseim után

Hírért, dicsőségért
Én nem tülekedtem,
Magam jóvoltából
Lettem, aki lettem;

Az új dalosok közt
Régi Arany fia,
Vívódó világban
Görög harmónia.

Áldatlan magyar sors
Engemet is bántott,
De azért szívemnek
Ez a föld az áldott!

S bár nekem belőle
Nem adatott semmi,
Mégis van egy jussom:
Rajongva szeretni!

Hiszen a nótámban
Lelke él e tájnak,
A nagy, ezeréves
Magyar búsulásnak!

A nagy temető

Bús hómézőkön visz végig az út,
Ó, ez a nagy fehérség oly sötét,
Az ég tátongó, szürke alagút,
Mely fojtón ontja rőt, dohos ködét.

Fekete erdők rémlenek felénk,
Visszhangos jajtól hangos a vadon,
Tán farkasok keserve tör elénk,

Végigterülni jegenyé árnyékán
S álmodozni az alvó föld szivén.

Elborulások fiának születtem,
Kit nem ismert bánatok árnya nyom
S hervadt levéllel takarózva hervad
Őszök ködében a rőt avaron

Kivert egy átok zsvajjba, kacajba,
Most hazatértem, most köszöntelek,
Mint elszáradt kóró, ha visszaszállong,
Bánatos rónák, bús testvéretek.

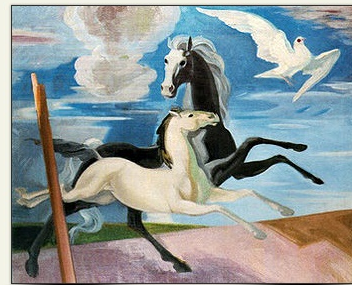

Ódon ballada

A kocsma pállott, kék ködében
Lócán ül Villon és dalol,
Veszett láng villog a szemében
S visszás hang kél a húr alól:
"Múlандó minden e vidéken,
Elrothad mind, ki szép, ki jó.
Szeme agát volt, haja ében,
Most alszik az Úr békéjében,
Fehér sír fekete éjében.
De hol van a tavalyi hó?"

Asztalnak dől a sok borissza,
Az egyik horkol ágy alatt,
Villon a hegy levét kiissza,
Az óra jár, a pillanat szalad.
"Voltam nemes, gavallér, tiszta,
Nem látott éj, se dáridó,
De jaj, az marja, aki birja,
Oda a jószág, nem tér vissza,
Folt hátán folt a mente, csizma.
De hol van a tavalyi hó?..."

A varjú várja már a koncot
És áll a szégyen fája már.
Oda a csókók, oda a hordók:
Mors Imperator csókja vár.
Voltam gyerek, szomorú, boldog,
Volt kikelet és annyi jó.
Roptam a táncot, a bolondot,
Csókoltam Bertát meg Izoldot,
Most várnak a vörös koboldok,
De hol van a -
De hol van a tavalyi hó?"

Medveczky Jenő: Enthusiasmus.

Tán bolygó árnyaké e siralom?

Bús hómezőkön szikrák hullanak,
A dermedt éjbe lángol a salak
És az örök fehérség nőve nő.

Érzem, mi szűk e szomorú világ,
Érzem, mint borul, domborul miránk
E temető. ez óriás temető.

Ady Endrének

Most vagy te nékem legnagyobb,
Mikor az ősz harmatja megesett,
Mikor véres és aranyos színével
Leng venyigéje homlokod felett.

Most vagy te nékem legnagyobb,
Mikor az alkonyatban nő az árnyad
S az élet és halál mély titkai
Szívedben könnyre és mosolyra válnak.

Most vagy te legnagyobb nekem,
Most vagy te nékem igazán a Mester,
Fehér köntösben és piros sebekkel.

Mester, kit lelkem legszebben szeret,
Mert nem követ, nem kísér, nem tagad,
Mert maga tud maradni, mint magad!

A régi Anna...

A terek és idők mély fátyolán át
A régi Anna úgy tűnik nekem,
Mint gyermekségem aranyos és ámbrás
Mennyországa, a bús és idegen.
Úgy gondolok rá, mint a régi álmok
Szövetére, mely fénylő volt s remek.
S azóta jött az ébredés, az álnok
És jöttek szürke órák és terek.

Ó régi Anna, emléked malasztja,
Neved harangja zeng mély éjeken
S e lankadó szív elfogyó patakja
Beléd omol, szelíden révbehalva,
Ó szerelem, halál, ó végtelen!

Milyen volt...

Milyen volt szókesége, nem tudom már,
De azt tudom, hogy szókéek a mezők,
Ha dús kalással jó a sárguló nyár
S e szókeségben újra érzem őt.

Milyen volt szeme kékje, nem tudom már,
De ha kinyílnak ősszel az egek,
A szeptemberi bágyadt búcsuzónál
Szeme színére visszarévedek.

Milyen volt hangja selyme, sem tudom már,
De tavaszodván, ha sóhajt a rét,
Úgy érzem, Anna meleg szava szól át

Áldott végzetem

Magyarnak szült a bús végzetszerűség,
Mert általam legszebben így dalol,
Meddő kelethez köt a pusztá hűség
S termő jövőndőt várok e föld alól.

Megölt pogány hitem napos malasztja
Még vágyamat hevíti boldogan
És új hitek, új kétségek salakja
Bennem száz színben új lángot fogan.

Bennem a hinduk bölcsessége szunnyad,
Bennem a hellén aranykor ragyog,
Bennem Párizs beteg tüzei gyúlnak
S pirulnak eljövendő holnapok!

Tavasszal jöttem, köröttem borús ősz,
De én Apollónak érzem magam
S lelkemben Dionizoszt költ e dús ősz
És a jövő vagyok: jós és magyar!

A munkásnak

Szelíd szonettek szende tejüvegén keresztül
Meglátod-e, ó testvér, feléd nyújtott kezem,
Ha ünnepnapomon rímek csellója csendül,
Tudod-e, hogy milyen dal ütemét keresem?

Tudod-e, hogy e selymek, ezüstök, mind e pompa,
Mind csak művészkezekkel emelt ravatalok,
Mind sorsomat takarja, mind sorsunkat zokogja
S egy elveszett éden, mely betűin ragyog.

Éden, amelynek én is, te is, búsan faragva
Vagy vígan fütyürészve, polgárai vagyunk,
De írgy istenek és hódítók haragja
Kizárt belőle minket... Míg fölpirkad napunk,

Szelíd szonettek szende tejüvegén keresztül
Egy új éden kinyíló, távol kertjét lesem
S ha jobbom, mely feléd nyúl, meglátod e rímektül:
Testvér, e tájon még ma együtt leszel velem!

Atyámhoz megyek...

Nézem őt a régi, régi képen,
Új szobának idegen falán
S lelkem lángol mély, sötét szemében.
Régen, régen elment már apám
S egyre jobban közelebb jó hozzám
S minden útam feléje vezet,
Hozzá szépít mindegyik csalódás
S amint foszlik az emlékezet,
Úgy érzem én egyre rokonabbnak
S érzem egyre, hogy én ő vagyok,

Egy tavaszról, mely messze, mint az ég.

Annáról, messziről

Kis falvakon és nagy pusztákon át
A város küld felém víg harsonát.
Víg harsonát és vad nászindulót,
Ma még, szívem, ma még, elindulok!

Ragyogva várnak messze körutak,
Kongó terek, zengő szökőkutak.
Ott tündököl száz arany kirakat
Egekbe néző erkélyek alatt.

S a kirakatok előtt Anna jár,
Ó, boldog, fényes, selymes annabál.
Fiatal arcán új tavasz ragyog,
Mely engemet örökre elhagyott.

Fiatal teste vígan megfeszül,
Akit imádtam reménytelenül,
Fiatal ajkán új mosoly nevet:
Felétek új, boldog sihederek!

Medveczky Jenő: Őszi allegória.

Háborús emlék

Álla felkötve, keze összetéve,
Elpihent némán a halál ölébe.
Nyitott szemében őszi ég derűje,
Kifáradt testén tépett csukaszürke.
A milliókból egy, kik halni mentek,
A neve senki, akit elfelednek.
Neki nem zengett operák zenéje,
Finom, bús verset nem sírt el az éjbe,
Nem látta nemes gótika csodáit,
Duse mosolyát, mely szebb földet áhít.
Szivarja rossz volt és öröme olcsó,
Minden jutalma: egy szűk fakoporsó.
Nem is halt hősi, égzengő rohamban,
Csak köhögött, nyögött az ágyba halkan.
Csak levegőt kért és vizet, vizet még
S nem látta már a bíbor naplementét,
Mely mint dicsőség, áldás, mint egy ámen
Föltündökölt büszkén, de neki már nem!

Éltem útján fáradt nyoma ballag
S utolérem, ahol elhagyott.
S ha fölöttem gyöngyvirágok nőnek
És tavaszba ér a temető,
Partjain a tájak és időknék,
Egy bö'...elem ő.

Annának, utolszor

Te messzeségek asszonya, te emlék,
Isten veled, most elküld már szívem.
Mennék utánad, ó de merre mennék?
A végtelenbe tán?
Te csillag vagy ma már az égíven.

Isten veled! Te vagy a fiatalság,
Az édes múlt, az elveszett tavasz,
Magamtól búcsúzom, ha küldöm Annát.
Az ifjúságomat,
Amely egyetlen, messze és igaz!

Isten veled! Ma oly dal kél szívemben,
Mint boldog visszhang bús szőlőhegyen,
Mely várni fog fagyos, fehér telekben.
A szőke napra vár.
Isten veled napom, egyetlenem.

Menetszárad

A lámpáktól világos gesztenyefák sorában
Víg marsot dübörögve indulnak mind előre.
(Anyák, édesanyák nézik őket az árnyban.)
S ők mennek győzelemre és mennek temetőbe.

A hátukon a zsákjuk, a szívükben a fájás,
Az ajkukon a nóta, szilajon égbe csengő,
Fölöttük leng a zászló, lelkükben fáj a válás
S az anyák arca gyászos s tekintete esengő.

A vihar viszi őket, a jó, öreg fiúkat,
A vihar viszi őket, mely szerte a világon
Most ráz dús palotákat, most tép borús odúkat
S az ember, ó az ember, sárgult levél az ágon.

A vihar viszi őket. Csákójukon virágok.
(Ó életem virága: hervadt reménytelenség.)
A zászló már lobog, már a szelekbe szállong
S a város holdas éje elmúlik, mint egy emlék.

Ha ismerőst találok e férfi-rengetegben,
E névtelen seregben, szívem úgy földolgo:
Érzem: testvér velük, bajtárs velük a lelkem,
Veszélybe indulók, halálba marsolók!

Francia katonának

Bajtárs, elég volt már a harc,
Te is, tudom jól, mit akarsz!

Azt akarod csak, amit én,
Megélni már a föld színén.

Békét!

A jobb világról, boldogabb világról
Szavalsz, szavalsz, szent forradalmi mámor.

És egyre szürkébb lesz e szürke élet
És örömünk, mint vert had, messze széled.

És boldogságunk sápad, mint fogyó hold
És föld alá megy minden, ami jó volt.

Kivándorolni innen, ó de merre?
Elmenni, mint a felleg, tengerekre?

Mint a daru, ha ősz jön és ha köd jön
S valami messze, nem járt, tiszta földön,

Az Indiákon vagy a szúzi holdban
Mindent feledni boldog elhagyottan,

Véres kezünket csillagfény hűsége
Áztatni és zokogni: béke, béke!

Szerelem

Szép, ősi szó, mámoros messze illat,
Távoli akkord, fájó és örök,
Beárnyékozod borús álmainkat:
Égi követ liliomok között.
A végzet voltál vesztett ifjúságom
Szent tavaszában: élet és halál,
Bús életem és gyönyörű halálom
És elhagyál!

Emlékezem reád viglíákon,
Könyvek és könnyek és borok között,
Ha elkerül a béke és az álom
S az elmúlás rút váza rám zörög.
Emlékezem és nem fáj már az élet,
Emlékezem és nem fáj a halál:
Szelíd arkangyal, nyilad erre téved
És eltalál!

Új kurucnóta

Tyukodi pajtásom,
Kutya világ járja,
Magyar urak lakomáját
Folytatja a kánya.

Rongyos a dolmányunk,
Idegené házunk,
Folt hátán folt mente, csizma,
De azért pipázunk.

De azért az ősi
Rebellis hitünket
Nem tagadjuk, bár az ellen
Száz pandúrja büntet!

Ölelni asszonyt, ha lehet
S ha van, nevelni gyereket.

Piros a hajnal neked is,
Fehér lesz egyszer fejed is.

Zöld néked is a te meződ
S neked is adnak temetőt.

S hiába mind a győzelem,
Csak idegen az idegen!

Bajtárs, tudod mit, adj kezet:
Legyünk már egyszer emberek!

A munka

Én őt dicsérem csak, az élet anyját,
Kitől jövőendő győzelmünk ered,
A munkát dalolom, ki a szabadság
Útjára visz gyász és romok felett.

A gyárméhen harsogja diadalmát
S a zengő sínen kattogó vonat.
A béke ő, a haladás, igazság,
Mely leigázza a villámokat.

Nagy városokban, végtelen mezőkön
A dala zeng és zúgni fog örökkön,
Míg minden bálvány porba omol itt.

Én őt dicsérem csak, az élet anyját,
Kinek nővére Szépség és Szabadság
S kinek világa most hajnalodik.

Május

Vén harcos én, ma békét hirdetek,
Virággal verve meg a szíveket.

Egy új kiáltványt írok s érzem,
Hogy ez az ige egyszer tett leszen:

Ember, légy végre ember újra már,
Ne ordas farkas és halálmadár!

Nem bús robot, de boldog munka kell,
Melynél a szív bízótaktusra ver.

Új szent szövetség kösse össze mind
Embertestvérek jó reményeit!

Ez áldott föld ne temető legyen,
De kert, amely több jóságot terem!

Ember, magyar, ma még élő halott,
Legyen majális minden egy napod!

Vén harcos én, ma békét hirdetek:
Legyen szerelmünk már a szeretet!

De azért kitartunk,
Verekedve váltig,
Édes anyánk, Magyarország
Fölvidulásáig!

A dolgozókhoz

Kőművesek, kik hordjátok a téglát,
Hogy égbe törjön torony és tető,
Ugye, tudjátok, hogy szent a verejték,
Hogy minden nagyság abból eredő?

Lakatosok, kik zárat csináltak,
Melyek megőrizik a kincseket,
Ugye, tudjátok, hogy a nyitja hol van
Annak, hogy ínség és nyomor lehet?

Asztalosok, kik fúrtok és faragtok,
Hogy asztal, ágy és koporsó legyen,
Mikor készítették már egy nagy koporsót,
Melyben a szolgaság lesz a tetem?

Vasutasok, kik lámpákkal jeleztek
És sípoltok, ha indul a vonat,
Tudjátok-e, hogy egy új állomás vár,
Hol mást nem látni, mint munkásokat?

Még maradok!

Fiatalok, még itt vagyok.
Az éveimnek száma sok,
A gyászaimnak sora nagy
És megőszített kora fagy.

Tán nem is voltam fiatal
És nem jött soha diadal,
Halálos volt a szerelem,
Utódom sem lesz már nekem.

És mégis, mégis jó dolog,
Hogy élek és hogy dúdolok,
Magányos lelkem égre néz
És megszépül a szenvedés.

Az égen örök csillagok,
Fényesek és fiatalok,
A földön is ifjú szemek:
Még egy ideig nem megyek.

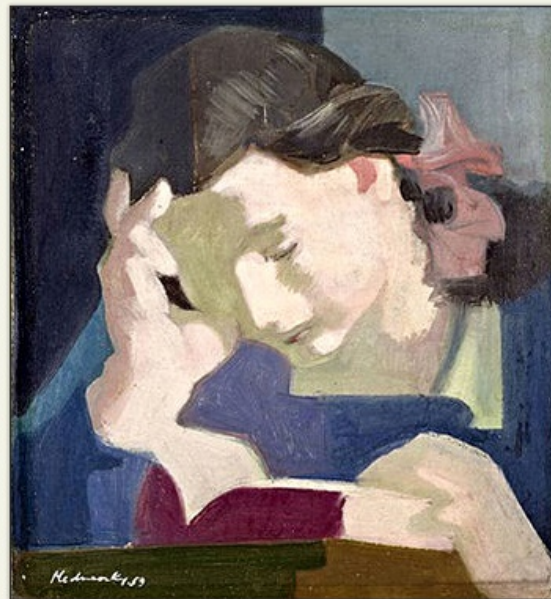
Emlék

Egy arc fölbukkan néha a homályból,
Hová eldugta őt a feledés,
Egy régi társnak arca, aki bátor
Tekintetével a lelkedbe néz.

Elhunyt napok és elfakult vidékek
Feléd ragyognak ismét hirtelen,
Fölzendül elnémult szavak zenéje
És lelkesen, lehangolt hangszere

Azt álmodtam...

Azt álmodtam, hogy mind kihalt a földről
Az ember és a föld csak élt tovább.
Tavasszal kicsíráztak a göröngyök
És kivirítottak a violák.
A madarak vígabban énekeltek
És gondtalanul járt a szende őz,
A gólyák télre ismét útra keltek
És százszor szebben múlt a csendes ősz.
A börtönök küszöbét dudva verte,
Kivirágzottak az utcakövek,
Illat tömjéne szállt áldón az estbe
S örökre elhervadt a gyűlölet.

Medveczky Jenő: Olvasó lány.

Anna örök

Az évek jöttek, mentek, elmaradtál
Emlékeimből lassan, elfakult
Arcképed a szívemben, elmosódott
A vállaidnak íve, elsuhant
A hangod és én nem mentem utánad
Az élet egyre mélyebb erdejében.
Ma már nyugodtan ejtem a neved ki,
Ma már nem reszketek tekintetedre,
Ma már tudom, hogy egy voltál a sokból,
Hogy ifjúság bolondság, ó de mégis
Ne hidd szívem, hogy ez hiába volt
És hogy egészen elmúlt, ó ne hidd!
Mert benne élsz te minden félrecsúszott
Nyakkendőmben és elvétett szavamban
És minden eltévesztett köszönésben
És minden összetépett levelemben
És egész elhibázott életemben
Élsz és uralkodol örökkön, Amen

Egy hangszer voltam...

Egy hangszer voltam az Isten kezében,
Ki játszott rajtam néhány dallamot,

Ábrándjaid eljätssza újra multad,
Csak bánatod tesz rájuk hangfogót...
A feledés homályából kibukkan
Egy ré: *szól* osolyog.

Ábrándjait a boldog szenvedésnek,
Azután összetört és elhagyott.
Most az enyészet kezében vagyok
De fölöt' *szól* 'lagok.

[<vissza a nyitó oldalra.](#)

vendégeknyv